

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 19C/96/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216209035
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Fakanová
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2017:1216209035.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave, pred sudkyňou JUDr. Katarínou Fakanovou, vo veci sporových strán žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 9, Bratislava, IČO 00 420 166, právne zastúpeného advokátkou JUDr. Dagmar Kubovičovou, AK Nám. Biely kríž 3, P.O.BOX 39, Bratislava, proti žalovanému: A Premium Services, s.r.o., so sídlom Miletičova 52, Bratislava, IČO 46 192 301, zastúpenému PETKOV & Co s. r. o., Na vřšku 12, Bratislava, o zaplatenie 2.478,- € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi istinu 2.478 € s úrokom z omeškania 5% ročne od 27.5.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd návrhy žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ Civilného sporového poriadku z a m i e t a.

III. Súd priznáva žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100%, ktorá bude vyčíslená v samostatnom uznesení po právoplatnosti uznesenia.

o d ō v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na tunajší súd dňa 30.05.2016 sa domáhal žalobca vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny 2.478,- € s úrokom z omeškania 5% ročne od 27.05.2016 do zaplatenia. Úrok z omeškania si žalobca uplatnil od dňa spísania žaloby, t. j. od 27.05.2016. Súčasne žiadal zaviazat' žalovaného na náhradu trov konania. Žalobca ako prostriedok procesného útoku použil skutkové tvrdenia, že nadobudol postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle Zákona č. 618/2003Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, nakoľko mu bolo udelené Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 Ministerstvom kultúry SR zo dňa 11.05.2010 pod č. k. MK-XXX/XXXX-XX/XXXX a to na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Postavenie organizácie kolektívnej správy autorských práv má žalobca aj v zmysle novej právnej úpravy platnej od 01.01.2016, t.j. v zmysle zákona č. 185/2015 Z.z.. Žalobca vykonáva kolektívnu správu na použitia diel ním zastúpených autorov prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Pri takýchto spôsoboch použitia diel ide predovšetkým o použitie diel prostredníctvom zvukovoobrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v izbách alebo iných priestoroch ubytovacích zariadení, alebo v iných prevádzkach, ako aj reštaurácie, kaviarne, bary a podobne. V zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom týchto technických zariadení pre klientov takýchto prevádzok a zariadení považuje za verejný prenos diel. Na použitie predmetov ochrany, ku ktorým spravuje práva žalobca takýmto verejným prenosom uzatvára žalobca s prevádzkovateľmi daných

zariadení hromadné licenčné zmluvy, pričom základom na určenie licenčnej odmeny je sadzobník žalobcu, a to konkrétne Časť II, sekcia B, odsek 2. Tiež uviedol, že žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Premium business hotel Bratislava, ktoré sa nachádza na adrese L. XX/A, Bratislava, pričom ide o zariadenie v štandarde hotel 4*. Žalovaný v ním prevádzkovanom zariadení používal v roku 2015 predmety ochrany spravované žalobcom, a to prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Žalobca má z webovej stránky žalovaného a z ďalších zdrojov voľne prístupných na internete vedomosť o tom, že v zariadení prevádzkovanom žalovaným dochádza k verejnému prenosu technickými zariadeniami v rozsahu 42 zvukovoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia Premium business hotel Bratislava. Žalobca navrhoval žalovanému uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy na predmetné použitie diel. Žalovaný ako člen Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky (ďalej ZHR SR) osobitnou príkaznou zmluvou splnomocnil ZHR SR k jeho zastupovaniu vo veci usporiadania práv a povinností vyplývajúcich z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. Medzi žalobcom a ZHR SR prebiehali v roku 2015 rokovania o podmienkach hromadnej licenčnej zmluvy, avšak rokovania boli neúspešné. Žalobca v zmysle vyššie uvedeného emailom a aj písomne prostredníctvom právneho zástupcu upozornil žalovaného koncom roka 2015 na skutočnosť, že používa ním spravované predmety ochrany neoprávnene a zároveň ho vyzval k dobrovoľnému vydaniu bezdôvodného obohatenia a uzatvoreniu hromadnej licenčnej zmluvy za zvyšok roka 2015. Žalovaný dobrovoľne žalobcovi bezdôvodné obohatenie nevyplatil a ďalej neoprávnene používal predmety ochrany spravované žalobcom, žalobca si uplatňuje voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel, a to za obdobie od 01.01.2015 do 31.12.2015. Sumu uplatňovaného bezdôvodného obohatenia žalobca vyčíslil na 2.478 € nasledovne:
Sadzobník licenčných odmien za 1 rok: zvukovoobrazové zariadenie v hoteli 4*, v izbe v sume 29,50 €. V danom prípade názov prevádzky: Premium business hotel Bratislava, kategória 4*, počet izieb 42 x 29,50 € = 1.239,- € za rok, zvýšená na dvojnásobok podľa § 56 ods. 1, písm. g/, t. j. suma 2.4783,- €.

2. Súd doručoval žalovanému žalobu aj s prílohami a poučením o procesných právach a povinnostiach a výzvou na písomné vyjadrenie sa k žalobe podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku dňa 07.06.2016, žalovaný ho osobne prevzal dňa 24.06.2016. Žalovaný na doručený návrh žalobcu reagoval, k veci sa písomne vyjadril.

3. Žalovaný ako prostriedok procesnej obrany použil skutkové tvrdenia popierajúce tvrdenia žalobcu, k veci uviedol, že žalobca v žalobe neoznačil žiadne dôkazné prostriedky, ktorými mieni preukazovať pravdivosť svojich tvrdení, najmä tých, ktoré sú v prvom rade právne významné pre posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, považuje žalobu za nedôvodnú a to v celom rozsahu, a navrhol konajúcemu súdu, aby po vykonanom dokazovaní žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol a pre prípad úspechu vo veci si žalovaný uplatnil právo na náhradu trov konania vrátane prípadných trov právneho zastúpenia. K námietke aktívnej legitímácie uviedol, že ak žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle autorského zákona zastupuje nositeľa práv podľa § 81 ods. 3 autorského zákona vo vlastnom mene a na jeho účet a to v rozsahu s ním dohodnutom v súlade s § 81 ods. 1 písm. c) autorského zákona, je oprávnený domáhať sa vydania údajného bezdôvodného obohatenia podľa § 81 ods. 1 písm. i) autorského zákona vo vlastnom mene ale v prospech nositeľov práv. Súčasne potom v súlade s § 456, prvá veta Občianskeho zákonníka sa predmet bezdôvodného obohatenia musí vydať tomu na úkor koho sa získal. Žalobca je oprávnený konať a teda aj uplatňovať právne nároky len a výlučne v prospech (na účet) tých nositeľov práv, ktorých na základe dohody zastupuje. Z uvedenej dohody musí byť zrejmé v akom rozsahu je žalobca oprávnený toho ktorého nositeľa práv zastupovať a síce aj a najmä vo vzťahu ku ktorým jeho autorským dielam (predmetom ochrany). Ak potom žalobca ďalej tvrdí, že žalovaný používa predmety ochrany, ku ktorým sú nositeľmi práv práve subjekty, ktoré žalobca zastupuje pri výkone správy a súčasne, že túto správu vykonáva práve ku konkrétnym predmetom ochrany, ktoré mu tieto nositelia práv do „správy“ zverili, musí toto svoje oprávnenie v tomto konaní preukázať a až následne môže preukazovať, či vôbec k použitiu tých ktorých predmetov ochrany v rozhodujúcom období došlo. Žalovaný pre prípad, ak by sa rozhodol používať predmety ochrany vo svojej prevádzke, rokoval v priebehu roku 2015 prostredníctvom Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky (ZHR SR), ktorého je členom, o uzavretí tzv. kolektívnej licenčnej zmluvy na použitie predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva správu v prospech nositeľov práv žalobca. Uvedenú skutočnosť uvádza v žalobe aj sám žalobca pričom konštatuje, že k dohode so ZHR SR nedošlo. Neuvádza však dôvod, pre ktorý ku dohode nedošlo. ZHR SR, konajúc aj v mene žalovaného, totiž žiadalo, od žalobcu predloženie zoznamu ním zastúpených nositeľov práv a súčasne aj zoznamu predmetov ochrany, ku ktorým v

rozhodnom období vykonáva správu práv patriacich týmto zastúpeným nositeľom, aby bolo možné posúdiť, či na strane toho ktorého člena ZHR SR a teda aj žalovaného, vôbec môže eventuálne dôjsť k použitiu toho ktorého diela za predpokladu, že by sa rozhodol vykonávať ďalší verejný prenos vysielania dodávaného tým-ktorým vysielateľom alebo retransmitterom. Uvedené bolo základným predpokladom pokračovania v rokovaní o licenčných podmienkach, keďže uvedeným spôsobom sa malo len ustáliť, či a v akom rozsahu je potrebné so žalobcom vôbec o uzavretí kolektívnej licenčnej zmluvy rokovať. Žalobca odmietol tieto informácie ZHR SR poskytnúť a spôsobil tak stav, kedy žiadny z členov ZHR SR a teda ani žalovaný sám nemal možnosť posúdiť a rozhodnúť sa, či je vôbec potrebné uzatvárať licenčnú zmluvu práve so žalobcom a na základe nej potom platiť licenčnú odmenu práve žalobcovi. Pre preukázanie vykonávania verejného prenosu prostredníctvom technického zariadenia totiž nepostačuje len preukázanie existencie a prítomnosti televízneho prijímača v ubytovacom zariadení žalovaného, čo mimochodom žalobca žiadnym spôsobom nepreukazuje, žalobca musí inter alia preukázať, že uvedené televízne prijímače boli spôsobilé sprostredkovať signál, prostredníctvom ktorého sa šíri vysielanie, tiež že žalovaný tento signál aj v skutočnosti reálne prijímal a sprostredkoval prostredníctvom týchto televíznych prijímačov svojim zákazníkom (tzv. novej ďalšej verejnosti) a súčasne, že do programovej štruktúry šíreného vysielania boli zaradené aj diela, ku ktorým vykonáva správu žalobca. Súčasne musí žalobca preukázať, že všetky uvedené skutkové predpoklady boli splnené práve v rozhodujúcom období, za ktoré si uplatňuje nárok touto žalobou.

4. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a to oprávnením na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004, sadzovníkom autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických a choreografických a audiovizuálnych diel účinným od 01.01.2015, emailovou komunikáciou medzi žalobcom a ZHR SR (email z 21.04.2015 - ponuka 1.000,- Eur), stanoviskom MK SR z 20.05.2015, listom ZHR SR z 10.07.2015, výzvou právneho zástupcu žalobcu zo dňa 07.10.2015, návrhom Dohody z 15.10.2015, CD nosičmi založenými žalobcom, dôkazy preukazujúce judikatúru súdov v obdobných veciach a tiež rozsudok OS BA č.k. 10C/47/2016, uznesenie 2ÚS/101/2011, rozsudok súdneho dvora EÚ C-367/15 ktorý rozhodoval o výške dvojnásobku úhrady, ktorá je sporná aj v tomto spore,, OS Žilina č. k. 7C/161/2016, OS Komárno č. k. 4Cb/54/2016, OS BA II č. k. 51C/126/2016 a OS BA I č. k. 21Cb/40/2016, ostatným obsahom spisu, pričom zistil tento stav vo veci:

5. Z oprávnenia udeleného žalobcovi Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky dňa 11.05.2011 súd zistil, že žalobca má postavenie organizácie kolektívnej správy, vykonáva kolektívnu správu na použitie diel ním zastúpených autorov.

6. Podľa § 190 ods. 1 Zákona č. 185/2015 Z.z. (nový autorský zákon) sa ustanoveniami tohto zákona spravujú aj právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2016, pričom vznik týchto vzťahov vrátane nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31.12.2015. Predpisom účinným do 31.12.2015 bol zákona č. 618/2003 Z.z. (autorský zákon), podľa ktorého sa tak posudzujú nároky žalobcu uplatňované touto žalobou.

7. V zmysle zákona č. 618/2003 Z.z., je možné použiť dielo autora výlučne na základe jeho súhlasu udeleného prostredníctvom licenčnej zmluvy, okrem prípadov zákonných licencií. V danom prípade, nakoľko pri danom spôsobe použitia diel ide o kolektívne spravované práva, ktoré spravuje žalobca, na takéto použitie diel autorov zastupovaných žalobcom sa vyžaduje súhlas vo forme hromadnej licenčnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy a žalovaným, ako používateľom diel.

8. Podľa § 56 ods. 1 písm. g) Zákona č. 618/2013 Z. z. sa autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo, môže domáhať vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

9. Podľa § 57 ods. 1 Zákona č. 618/2013 Z.z. nárokov podľa § 56 sa okrem autora môže domáhať aj nadobúdateľ výhradnej licencie alebo osoba, ktorá má majetkové právo k dielu alebo jej bol zverený výkon majetkových práv autora.

10. Podľa § 11 ods. 1 písm. i) Zákona č. 618/2013 Z. z. je organizácia kolektívnej správy povinná domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva.

11. Podľa § 81 ods. 1 písm. i), j) a k) Zákona č. 618/2013 Z. z. organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia:

i) domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva, to neplatí, ak sa nositeľ práva, ktorý je na to oprávnený, takého nároku sám domáha alebo ak je to nehospodárne,

j) vyberať v súlade s týmto zákonom a zmluvami podľa písmena h) pre nositeľa práv odmeny, primerane odmeny, náhrady odmien a prípadné príjmy z vydania bezdôvodného obohatenia, rozdeľovať ich a vyplácať v súlade so svojim rozúčtovacím poriadkom,

k) viesť evidenciu vybraných odmien, primeraných odmien, náhrad odmien a príjmov z vydaného bezdôvodného obohatenia a umožniť nositeľovi práv na požiadanie kontrolu správnosti jemu uhradenej odmeny, primeranej odmeny, náhrady odmeny či prípadného príjmu z bezdôvodného obohatenia.

12. Podľa § 84 ods. 1 Zákona č. 618/2013 Z. z. ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany.

13. Hromadná licenčná zmluva predstavuje zvláštny typ zmluvy, ktorý vo svojom záväzkovo právnom vyjadrení v podstate nadobúdateľovi poskytuje len súhlas na použitie diela to v dohodnutom rozsahu, na dohodnutý čas, pričom samotná organizácia kolektívnej správy už po uzavretí hromadnej licenčnej zmluvy nekontroluje počet uskutočnených verejných prenosov v rozhodnej dobe. Znamená to, že predmetom tohto typu zmluvy je len udelenie súhlasu na používanie diela, čo nadobúdateľovi vytvára skutkový a právny rámec, v rámci ktorého takto pridelené právo môže využívať. To ako často k tomuto použitiu skutočne dôjde je irelevantné. Ak žalovaný zjavne disponoval viacerými TV nosičmi, ktoré vo svojej praktickej a funkčnej podstate umožňujú a primárne slúžia na zabezpečovanie verejného prenosu určitých diel, aj diel práva ku ktorým spravuje žalobca a v rozhodnej dobe nemal uzavretú so žalovaným hromadnú licenčnú zmluvu, dochádza k jeho strany k realizácii majetkovej podstaty autorských práv spravovaných subjektov bez toho, aby im bola poskytnutá odmena. V tomto prípade však samotná odmena nie je ekvivalentom zmerateľným, resp. odzrkadľujúcim skutočný rozsah používania diel, ale predstavuje plnenie za to, že takáto možnosť sa nadobúdateľovi poskytne. Samotný autorský zákon, podľa názoru súdu primerane reflektuje možnosť nastania takejto situácie aj v znení zákonných ustanovení a to najmä v § 56 ods. 1, ktorý stanovuje zákonný rámec ochrany autorov, do ktorých práv sa neoprávnené zasiahlo. Toto ustanovenie predstavuje preventívno-represívne opatrenie, stanovujúce zákonné prostriedky, ktorými sa autor môže domáhať odstránenia nezákonného stavu, najmä vzhľadom na skutočnosť, že v reálnom živote, kedy technické a informačné prostriedky umožňujú používanie diel temer bez možnosti riadnej kontroly, autori diel, práva ku ktorým spravuje žalobca, nemajú adekvátnu možnosť ochrany pred ich neoprávneným použitím, je zákon v ustanovení § 56 ods. 1 autorského zákona prísnejší a reštriktívnejší.

14. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že pokiaľ žalovaný spochybnil vecnú aktívnu legitimitáciu žalobcu, táto nebola dôvodná, od 01.01.2016 vstúpil do účinnosti autorský zákon č. 85/2015 Z. z., v ktorom podľa § 190 ods. 1 sa spravujú aj právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2016, pričom vznik týchto vzťahov vrátane nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31.12.2015. Predpisom účinným do 31.12.2015 bol autorský zákon č. 618/2003 Z. z., podľa ktorého sa posudzujú nároky žalobcu uplatňované touto žalobou. Žalobca preukázal Oprávnením Ministerstva kultúry SR č. 2/2004 že má postavenie organizácie kolektívnej správy, ktorá vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, podľa ods. II písm. b) uvedeného Oprávnenia vykonáva dobrovoľnú kolektívnu správu v odbore verejného prenosu akýmikoľvek technickými prostriedkami. Podľa aplikovateľnej právnej úpravy ak chce používateľ používať predmety ochrany a ak je pre daný spôsob používania predmetov ochrany udelené oprávnenie na kolektívny výkon správy, tak používateľ je povinný plniť svoje

povinnosti priamo oprávnenej organizácii kolektívnej správy, pokiaľ používateľ nepreukáže, že konkrétny nositeľ práv kolektívnu správu vylúčil. Plnením povinností zo strany používateľa je nepochybne získať súhlas na použitie diela a zaplatiť licenčnú odmenu. Ak sa žalovaný chce zbaviť povinnosti plniť žalobcovi, tak sa žalovaný dostáva do pozície nositeľa dôkazného bremena a je na žalovanom preukázať, či a v akej časti došlo zo strany jednotlivých nositeľov práv k vylúčeniu kolektívnej správy práv. Žalovaný spochybňoval aktívnu legitimitu žalobcu aj z toho dôvodu, že podľa jeho názoru nie je žalobca osobou, ktorá sa môže domáhať vydania bezdôvodného obohatenia a tento právny názor opieral o ustanovenie § 456, prvá veta. Občianskeho zákonníka. Súd s poukazom na ustanovenia § 56, ods. 1, písm. g/, § 57 ods. 1, § 81 ods. 1, písm. i/, j/, k/, § 84 ods. 1 Zákona č. 618/2013 Z.z. má za to, že autorský zákon má vo vzťahu k občianskemu zákonníku postavenie *lex specialis* a tak jeho jednotlivé ustanovenia derogujú ustanovenia občianskeho zákonníka, a to aj ustanovenie pojednávajúce o bezdôvodnom obohatení, preto má súd za to, že žalobca je v tomto konaní vecne aktívne legitimovaný. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný v roku 2015 používal vo svojom zariadení predmet ochrany, ku ktorému vykonáva kolektívnu správu žalobca. Žalovaný nerozporoval, že prevádzkuje hotelové zariadenie 4* kategórie, pričom ponúka ubytovanie v 42 izbách s TV satelitným príjmom. Rovnako bolo v konaní preukázané, že žalovaný tieto údaje o svojom zariadení prezentuje na svojej webovej stránke, ako aj skutočnosť, že medzi sporovými stranami, resp. ich zástupcami prebiehali rokovania o možnosti uzavretia hromadnej licenčnej zmluvy, avšak k jej uzavretiu nedošlo. Rovnako mal súd za nesporné, že sadzobník žalobcu bol zverejnený v to aj v rozhodnej dobe na jeho oficiálnej webovej stránke.

15. Súd pri ustálení výšky bezdôvodného obohatenia za neoprávnené používanie predmetov ochrany vychádzal zo sadzobníka žalobcu a počtu zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného. Pri určení počtu týchto zariadení súd vychádzal z verejne prístupných údajov žalovaného o jeho ubytovacom zariadení, kde deklaruje 42 ubytovacích jednotiek, komfortne vybavených izbách, kategórie štyroch hviezdíčiek, kedy k štandardnému vybaveniu ubytovacej jednotky patrí aj televízor, čo žalovaný verejne deklaruje na svojej webovej stránke, že k vybaveniu izieb patrí satelitný TV. Deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacích jednotkách zariadenia žalovaného znamená to, čo sa pod tým obvykle vykladá, teda, že na izbách sú umiestnené funkčné zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, a teda že žalovaný ponúka vo svojom zariadení ubytovaným hosťom funkčné zariadenia. Na základe uvedených verejných vyhlásení žalovaného má súd za preukázaný počet zvukovoobrazových a zvukových zariadení. Súd pri ustálení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal zo Sadzobníka licenčných odmien za 1 rok, pre zvukovoobrazové zariadenie v hoteli 4*, na jednu izbu v sume 29,50 €. V danom prípade žalovaný prevádzkuje Premium business hotel Bratislava, kategória 4*, počet izieb 42 x 29,50 € = 1.239,- € za rok, zvýšená na dvojnásobok podľa § 56 ods. 1, písm. g/, t. j. suma 2.4783,- €, preto súd žalovaného zaviazal na úhradu tejto sumy.

16. Súd sa tiež zaoberal jednotlivými argumentmi žalovaného, ktorý považoval uplatnený nárok za nezákonný, neprimeraný a dokonca v rozpore s ústavou Slovenskej republiky. Argument žalovaného, že žalobca v žalobe neuviedol, aké konkrétne diela mal šíriť technickými prostriedkami a či sú tieto skutočne dielami autorov, ktorí boli združení v autorskej spoločnosti žalobcu, považuje súd za nedôvodný. Súd súhlasí v tomto prípade s názorom žalobcu, že realizácia autorských práv v tomto prípade by bola prakticky vylúčená, keby si ju mali uplatňovať resp. kontrolovať samotní autori. Je nutná ich kolektívna ochrana, ktorá ich požiadavky a práva zastrešuje v rámci jednej inštitúcie, čo umožňuje následnú možnosť komunikácie s potencionálnymi nadobúdateľmi. Vzhľadom na množstvo chránených diel a autorov je vznesenie požiadavky na konkrétnu špecifikáciu spravovaných diel účelové a z praktického hľadiska úplne nezmyselné. Okrem toho zoznam nositeľov chránených práv je uverejnený na webovej stránke žalobcu, teda sa sním mal žalovaný možnosť kedykoľvek oboznámiť. Taktiež táto požiadavka nekorešponduje už z vyššie vymedzeným princípom hromadnej licenčnej zmluvy, ktorá dáva zmluvnej strane len príležitosť, resp. možnosť právo získať, skutočný počet použitia diel je následne irelevantný. Žalovaný rovnako nesúhlasil s tým, že v rámci tohto užívania sa jedná o verejný prenos diel. Súd odkazuje na závery rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, ktoré jednoznačne uvádzajú, že ak prevádzkovateľ hotela poskytuje svojim hosťom na izbách aj televízne prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom uskutočňujúcim verejný prenos. Obdobný záver prijala aj Komisia ES vo výzve zo dňa 18.10.2005. Okrem toho samotný autorský zákon v ustanovení § 5 ods. 14 definuje pojem verejný prenos tak, že verejný prenos je šírenie alebo predvedenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami na šírenie zvukov a obrazov súčasne, alebo ich vyjadrenie po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo

môžu vnímať osoby na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať; verejný prenos zahŕňa aj káblovú retransmisiu, vysielanie a sprístupňovanie verejnosti. Ako je zrejmé zo samotnej definície, zákon nestanovuje ako podmienku určitý počet osôb, ktorých prítomnosť je nevyhnutná na to, aby sa mohlo jednať o verejný prenos.

17. Písomnými podaniami doručenými súdu dňa 14.02.2017 navrhol žalovaný prerušenie konania podľa § 162 ods. 1, písm. a/ CSP, podľa § 162 ods. 1, písm. b/ CSP a podľa § 162 ods. 1, písm. c/ CSP z dôvodu, že ustanovenie § 56 ods. 1, písm. g/ autorského zákona je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, z dôvodu potreby posúdenia konania žalobcu Protimonopolným úradom SR, a napokon z dôvodu údajnej potreby riešiť súladnosť § 84 ods. 1 AZ s právom EÚ formou konania o prejudiciálnej otázke, ktorú naformuloval otázku, s ktorou sa má tunajší súd obrátiť na SD EÚ, ako s prejudiciálnou otázkou, keďže je potrebné a nevyhnutné interpretovať § 84 ods. 1 Autorského zákona eurokonformne. K návrhom žalovaného na prerušenie konania sa vyjadril žalobca, ktorý s návrhmi nesúhlasil, mal za to, že ustanovenie § 56 ods. 1, písm. g) autorského zákona nie je v rozpore s ústavou SR. K dôvodu prerušenia konania podľa písm. a) uviedol, že rozhodnutie súdu o výške bezdôvodného obohatenia nie je v žiadnom prípade závislé od odpovede na otázku, či zo strany žalobcu prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu. Pre rozhodnutie súdu vo veci samej bude relevantné dokazovanie zamerané zistenie obvyklej odmeny, a pokiaľ ide o podnet na Protimonopolnú úrad uviedol, že na podnet žalovaného už sa s vecou dvakrát zaoberal. Pokiaľ žalovaný navrhol prerušenie konania podľa § 162, ods. 1, písm. a/ CSP z dôvodu potreby vyriešenia otázky, či zo strany žalobcu prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu; ktoré posúdenie patrí výlučne do právomoci iného orgánu verejnej moci, a to Protimonopolného úradu Slovenskej republiky. Predmetný návrh súd zamietol, nakoľko konanie Protimonopolného úradu Slovenskej republiky týkajúce sa posúdenia, či zo strany žalobcu došlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu nemá vplyv na predmet sporu, keď predmetom sporu je výška bezdôvodného obohatenia a nie výška zmluvnej odmeny, na ktorú žalovaný poukazuje. Žalovaný už uzatvoril zmluvy so subjektmi prevádzkujúcimi ubytovacie zariadenia prevažne hotelového typu došlo k akceptovaniu ceny navrhutej žalobcom. Uvedeným akceptovaním žalobcom navrhutej došlo ku vzniku obvyklej ceny a je výsledkom trhového pôsobenia ponuky a dopytu. Žalobca totiž nie je jedinou organizáciou kolektívnej správy (teda nemá monopolné postavenie) a uvedené subjekty nemuseli cenu navrhnutú žalobcom akceptovať a zmluvu uzatvoriť, čo preukazuje aj konanie žalovaného, ktorý zmluvu so žalobcom neuzatvoril. Preto uvedená otázka nemala žiadny vplyv na konanie a rozhodovanie súdu vo veci samej.

18. Pokiaľ sa jedná o návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1, písm. b/ CSP dôvodu nutnosti posúdenia súladu znenia ust. § 56 ods. 1 písm. g) zákona č. 618/2003 autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom účinnému ^{^^}, 31. 12. 2015 s Ústavou Slovenskej republiky, súd nedospel k záveru o neústavnosti dotknutých ustanovení, čím neboli splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov, a preto návrh na prerušenie konania zamietol. Je výlučne na posúdení súdu, či pri prejednaní sporu dospeje k záveru o nesúlادnosti právneho predpisu s Ústavou. Súd k uvedenému záveru nedospel, keď právnu úpravu autorského zákona považuje za plne súladnú s predpismi vyššej právnej sily.

19. Pokiaľ žalovaný navrhol aj prerušenie konania podľa § 162 ods. 1, písm. c) CSP, pričom naformuloval otázku, s ktorou sa súd mal obrátiť na Súdny dvor EÚ ako s prejudiciálnou otázkou, vzhľadom k tomu, že podľa neho bolo potrebné a nevyhnutné interpretovať § 84 ods. 1 autorského zákona eurokonformne. Súd k uvedenému uvádza, že Súdny dvor európskej únie vykladá výlučne právo európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Súdny dvor európskej únie poskytuje výlučne výklad európskeho práva a nevyjadruje sa k výkladu vnútroštátneho práva (iba posudzuje jeho súlad či nesúlad). Nie je však v žiadnom prípade oprávnený podávať výklad vnútroštátneho práva, ktorý prislúcha výlučne do právomoci vnútroštátnych súdov. Nakoľko súd v tomto spore aplikoval výlučne ustanovenia vnútroštátneho zákona a nie ustanovenia smernice, výklad ustanovení smernice by v danom prípade nemal vplyv na rozhodovacia činnosť v predmetnom spore. Súd výlučne iba odkázal na závery a výklad Súdneho dvora EU pri výklade pojmu verejný prenos, pričom s výkladom uvedeného pojmu sa stotožňuje aj v rozsahu vnútroštátneho práva. Súd preto návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1, písm. c) CSP zamietol.

20. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh nespĺní riadne a včas je v omeškaní.

21. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatky z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatkov z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

22. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

23. Súd s poukazom na vyššie uvedené a citované zákonné ustanovenia priznal žalobcovi aj úrok z omeškania od dňa 27.05.2016, kedy vypracoval žalobu vo veci samej, žalobca si uplatnil úrok z omeškania v zákonnej výške, nakoľko k úhrade žalovanej sumy zo strany žalovaného nedošlo po doručení výzvy žalovanému, súd priznal úrok z omeškania tak, ako žiadal žalobca.

24. Podľa § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

25. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. V súlade s § 255 ods. 1 CSP súd priznal žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia proti neúspešnému žalovanému. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie môže podať intervenient, ak tvorí so stranou podľa § 359 Civilného sporového poriadku nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 CSP. V ostatných prípadoch môže intervenient podať odvolanie so súhlasom strany podľa § 359 CSP. Lehota na podanie odvolania plynie od doručenia rozhodnutia intervenientovi. Prokurátor môže podať odvolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy, písomne, v dvoch vyhotoveniach. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis, ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva a spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonaval navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci

samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Podľa § 373 ods. 4 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu.

Podľa § 263 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, ak bola v konaní úspešná strana zastúpená advokátom, súd uvedie v uznesení o výške náhrady trov konania ako prijímateľa náhrady trov konania advokáta. Ak bola v konaní úspešná strana zastúpená viacerými advokátmi, súd určí za prijímateľa náhrady trov konania jedného z nich.

Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového o výške náhrady trov konania súd prvej inštancie rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podľa § 376 ods. 1 Civilného sporového poriadku podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia (personálna exekúcia). Exekúciu možno vykonať len na návrh oprávneného alebo na návrh toho, kto preukáže, že naňho prešlo právo z rozhodnutia (§ 37 ods. 3) (ďalej len „oprávnený“). Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa tohto zákona, ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie (§ 38 ods. 1, 2 Exekučného poriadku). Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).